

torateloheim.org

נספח 8א: חוקי אלהים המחייבים את המקדש

דף זה הוא חלק מסדרה החוקרת את חוקי אלהים שניתן היה לקיימם רק כאשר המקדש עמד בירושלים.

- נספח 8א: חוקי אלהים המחייבים את המקדש (דף זה).
- נספח 8ב: הקורבנות — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ג: מועדי המקרא — מדוע אין אפשרות לקיים אף אחד מהם כיום
- נספח 8ד: חוקי הטהרה — מדוע אין אפשרות לקיימם ללא המקדש
- נספח 8ה: המעשרות והביכורים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ו: טקס הקומיין — הסעודה האחרונה של ישוע הייתה פסח
- נספח 8ז: חוקי הנזיר והנדרים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום
- נספח 8ח: ציות חלקי וסמלי הקשור למקדש
- נספח 8ט: הצלב והמקדש

מבוא

מן ההתחלה קבע אלהים שחלקים מסוימים מתורתו יתקיימו אך ורק במקום אחד מסוים: המקדש אשר בו בחר לשכן את שמו (דברים 12:5-6; 12:11). מצוות רבות שניתנו לישראל — קורבנות, מנחות, טקסי טהרה, נדרים ותפקידי כהונת הלויים — היו תלויות במזבח ממשי, בכוהנים מבני אהרן ובמערכת טהרה שהתקיימה רק כל עוד עמד המקדש. לא נביא כלשהו ואף לא ישוע לימד אי פעם שניתן להעביר מצוות אלו למקום אחר, להתאימן לנסיבות חדשות, להחליפן במעשים סמליים או לקיימן באופן חלקי. הציות האמיתי היה מאז ומעולם פשוט: או שאנו עושים בדיוק את אשר אלהים ציווה — או שאיננו מצייתים כלל: "לא תִסְפוּ עַל הַדָּבָר אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוֶּה אֶתְכֶם וְלֹא תִגְרְעוּ מִמֶּנּוּ" (דברים 4:2; ראו גם דברים 12:32; יהושע 1:7).

לאחר חורבן המקדש בירושלים בשנת 70 לספירה, המצב השתנה. לא מפני שהתורה השתנתה — תורת אלהים נותרה שלמה ונצחית — אלא מפני שהמרכיבים שאלהים דרש לקיום מצוות מסוימות אלו חדלו מלהתקיים. ללא מקדש, ללא מזבח, ללא כוהנים מקודשים וללא אפר הפרה האדומה, נעשה בלתי אפשרי לחלוטין לחזור על מה שדורות משה, יהושע, דוד, חזקיהו, עזרא והשליחים קיימו בנאמנות. הבעיה איננה חוסר רצון; הבעיה היא חוסר אפשרות. אלהים עצמו סגר את הדלת הזו (איכה 2:6-7), ואין לאדם כל סמכות להמציא חלופה אחרת.

ציור מאת פרנצ'סקו הייז המתאר את חורבן בית המקדש השני בשנת 70 לספירה.

טעות הציות המומצא או הסמלי

ובכל זאת, תנועות וקבוצות משיחיות רבות המנסות לשחזר מרכיבים מחיי ישראל יצרו צורות מצומצמות, סמליות או מחודשות של חוקים אלו. הן מקיימות חגיגות שמעולם לא נצטוו בתורה. הן ממציאות "חזרות על מועדים" ו"חגים נבואיים" כתחליף למה שדרש בעבר קורבנות, כהונה ומזבח קדוש. הן מכנות את יצירותיהן "ציות", בעוד שבמציאות אין אלא המצאות אנושיות הלבושות בלשון מקראית. הכוונה אולי נראית כנה, אך האמת נותרת בעינה: אין דבר כזה ציות חלקי כאשר אלהים פירט כל פרט ממה שדרש.

הכותל המערבי, הידוע גם ככותל הקינה, הוא שריד מבית המקדש בירושלים אשר חרב בשנת 70 לספירה בידי הרומאים.

האם אלהים מקבל את ניסיונותינו לעשות את אשר אסר?

אחת התפיסות המזיקות ביותר הרווחות כיום היא האמונה שאלהים שמח כאשר אנו "עושים כמיטב יכולתנו" לקיים מצוות שהיו תלויות במקדש, כאילו חורבן המקדש התרחש בניגוד לרצונו ואנו, באמצעות מעשים סמליים, יכולים כביכול לנחמו. זוהי אי־הבנה חמורה. אלהים איננו זקוק לאלתורים שלנו. הוא איננו זקוק לתחליפים סמליים. והוא איננו מתכבד כאשר אנו מתעלמים מהוראותיו המדויקות כדי ליצור גרסאות משלנו של ציון. אם אלהים ציווה שחוקים מסוימים יתקיימו אך ורק במקום אשר בחר, באמצעות הכוהנים אשר מינה ועל המזבח אשר קידש (דברים 12:13-14), הרי שניסיון לקיימם במקום אחר — או בצורה אחרת — איננו מסירות. זוהי אי־ציות. המקדש לא הוסר במקרה; הוא הוסר בגזירת אלהים. לפעול כאילו נוכל לשחזר את מה שהוא עצמו השעה איננו נאמנות, אלא יוהרה: "הֲחַפֵּץ לַיהוָה בְּעוֹלוֹת וּזְבָחִים כְּשֹׁמֵעַ בְּקוֹל יְהוָה? הֲנֵה שֹׁמֵעַ מִזְבֵּחַ טוֹב" (שמואל א 15:22).

מטרת הסדרה

מטרת סדרה זו היא להבהיר אמת זו. איננו דוחים אף מצווה. איננו מקטינים את חשיבות המקדש. איננו בוחרים אילו חוקים לקיים ואילו להתעלם מהם. מטרתנו להראות במדויק מה ציוותה התורה, כיצד מצוות

אלו קוימו בעבר, ומדוע אין אפשרות לקיימן כיום. נישאר נאמנים לכתובים ללא תוספות, התאמות או יצירתיות אנושית (דברים 4:2; 12:32; יהושע 1:7). כל קורא יבין כי חוסר האפשרות של ימינו איננו מרד, אלא פשוט העדר המבנה שאלהים עצמו דרש.

לפיכך, נתחיל ביסוד: מה ציוותה התורה בפועל — ומדוע ציות זה היה אפשרי רק כל עוד עמד המקדש.